Трилогията

Първа картина – чистилището.

Това което ни прави първо впечатление е зеленото море и подаващите се между скалите глави на гущери, змии, чудовища, които събуждат в нас неприятни усещания на отрицателните сили всяващи страх и ужас, събуждайки смразяващ чувства. Тези чудовища не са друго, освен низшите страсти, които завладяват човека и му пречат да поеме своя възходящ път. В лявата част се откроява светла пътека, по която вече са се устремили пробудилите се души, които следват своя духовен ръководител. Той ги води на изток, където през зъберите и скалите се виждат зарите на изгряващото слънце – заветна цел на всяка пробудена душа.

Втора картина – Духовният свят

Тук на пръв план също се вижда море, острови, скали, на които са приковани човешки души. Това са душите на ония, които през земния си живот са вършили големи, непростими грехове. Тези души са постоянно нападани от чудовищата и те са в постоянна отбрана и живеят в непрекъснат страх. Това продължава така, докато в тях се пробуди разкаяние и те пожелаят да се да се поправят. Тогава им се изпраща помощ и те се изваждат от тези условия и се поставят при нови по-благоприятни за тяхното развитие. Верен знак за настъпилото разкаяние е, че около главата се явява едно леко сияние. Наляво горе е нарисувана светла пътека, по която се движат пробудените души, които са победили своите слабости. Те минават по тесния път над пропасти и бездни, но неустрашимо следват стъпките на своя ръководител. Той ги води към една златна врата, окъпана в светлина – вратата на Новия Йерусалим.

Трета картина – Учителят

Това е една сложна композиция, изтъкана с много идеи. На преден план виждаме тъмночервена мантия, която застрашава да залее света. Тази мантия не е нещо друго, освен вълната на безбожието, атеизма, които искат да завладеят всичко. Фигурата под червената мантията е без глава, от нея се подават ръце на скелет. Ръцете са мъртви, лишени от живот, което ще рече, че правдата е разпната, а справедливостта потъпкана, погазена и обезличена. Истина, Разумност и Мъдрост са отречени. На преден план пред червената мантия се очертават две фигури. Първата представлява човек, седнал на царски трон и държи корона в ръце, която издига високо, а отдолу много ръце се протягат алчно към нея и искат да му я отнемат. Тук е представено властолюбието като една от най-силните човешки страсти. Втората фигура – човек, който е разперил ръце и пази богатството си, а други ръце посягат да го удушат и да му го отнемат. Това е сребролюбието – алчността с която човек трябва да се бори и да я победи. В долната част се виждат кръстове, гробища. Пожари причинени от падащи бомби, чрез които самолетите сипят страх и ужас към всичко живо. Война и изтребление, ето докъде е стигнало човешкото безумие, което е към своя край. Долу вдясно се виждат три символа: шлем и меч, корона и скиптър, попско расо и килимявка.

<u>Шлем и меч</u> – това е милитаризмът, военщината, които се крепят на страха от война.

<u>Попско расо и килимявка –</u> това е символ на клирикализма, попщината и обредното служене което си е отживяло времето, при което великото учение на Христа се превръща в догми, които са железните вериги около врата на вярващите. Всички църкви е необходимо да проповядват живото Христово учение, а не мъртви обреди. Време е вече короната, сабята и попското расо да бъдат музейни експонати.

<u>Корона и скиптър</u> – монархизмът в света, който си е изживял времето.

На втори план към центъра на картината се вижда светъл конус, чийто връх сочи на изток.

Това са безброй светли същества, пратеници на небето да спомагат за повдигането съзнанието на човечеството. Горе вдясно се вижда да изгрява едно мощно слънце. Към това велико мощно слънце ни сочи ръката на Учителя, сияещ в надоблачните висоти, светъл и лъчезарен.

"Генчо рисува Природата в нейния празничен вид" – произнася се Учителят на Бялото Братство / П. Дънов /

"Генчо Алексиев е възторжен поет в изобразяването на природата. При него акварелът е достигнал своето съвършенство и прецизност" – Ангел Ангелов от Варна

Кратък животопис

Художникът Генчо Алексиев е роден в гр. Варна през 1896 г. Произхожда от голямо семейство на беден обущар. Има три сестри, от които едната по-малка от него. Следва гимназия до шести клас. Не продължава образованието си, поради високите училищни такси. Остава с незавършено средно образование въпреки желанието му да го завърши. Назначен е като служител в афишното бюро към общината. Там работи около една година. След преврата на девети юни 1923 г., когато пада режима на Ал. Стамболийски, е освободен от длъжност.

Запознава се с идеите на Учителя чрез негови близки приятели. През 1927 година оставя близките си и заминава за София. Рискът е благородно дело, си казва младият художник. Пристигайки в големия град той иска да следва в Художествената академия, някогашното рисувално училище. За да може да се запише и следва в академията, му било необходимо завършено средно образование, каквото той няма. Допустимата възраст е 26 години, а той е минал тази граница. Трета спънка е, че е беден и не може да си плаща таксата. Въпреки всичко го приемат като любител-студент, който може да ползва моделите и ателиетата. В правилника на академията няма такава категория, но за него правят изключение.

До 1940 година пребивава в селището Изгрев. Дотогава има нарисувани пейзажи, цветя, натюрморти. През същата година напуска Изгрева и се установява в с. Тополица, в дома на Димо Джожев, ръководител на общността в селото. Тук Г. Алексиев има добри условия за работа – рисува предимно пейзажи. През свободното си време преподава уроци по китара. Оставя добри спомени между млади и стари. Урежда изложба в училищния салон, която е посетена от интелигенцията. Това го насърчава да направи изложба и в гр.Айтос. Но нещо помрачава тази негова идея – един пакостник влиза в училището и му похабява платната. Тази случка много го огорчава и той напуска Тополица и отива да живее в Айтос, където Георги Куртев го настанява в свободната стая при Братския салон. Стаята е достатъчно голяма за да се използва като ателие и работилница. Там рисува своите картини и подвързва книги. През пролетта на 1944 г. Г. Куртев се установява да живее на Братската градина, поканва и Г. Алексиев. Там се предоставят най-добрите условия за живот и творчество. Заражда се и идеята за една по-сложна композиция, която ние наричаме **трилогия**, понеже тези три картини имат връзка една с друга. Свързва ги една обща идея – **пробуждане на човешката душа.** Завършва земния си път на 10.10.1956 г. в гр. Пловдив.

Тези оскъдни биографични бележки дължим на Георги Събев от гр. Бургас, с който Генчо е бил в доста добри приятелски отношения – живеели са заедно като съседи на Изгрева в София.

Имаме следните известни досега негови табла:

"Окото на Бога" - око, нарисувано в равностранен триъгълник

"*Теснинят път"* – пътят на посветените

"Псалм 91" – под крилото на Всевишния

"Човешката душа" – изобразява девойка в разцъфнал цвят със светли одеяния

"Цветно земно кълбо" – опасано от змия, която си е захапала опашката

"Паневритмия" – упражнението Изгрява слънцето

"Къща край пътя"; "Макове" ;"Латинки"; "Богородички" ; и др.

Това което отличава Г. Алексиев от другите майстори на пейзажа е, че той долавя

аурата на цветята, като се опитва да я направи достъпна за нашето око. Потвърждение за това са неговите табла: *“Зюмбюли” ; “Нарциси” ; “Теменуги”*.
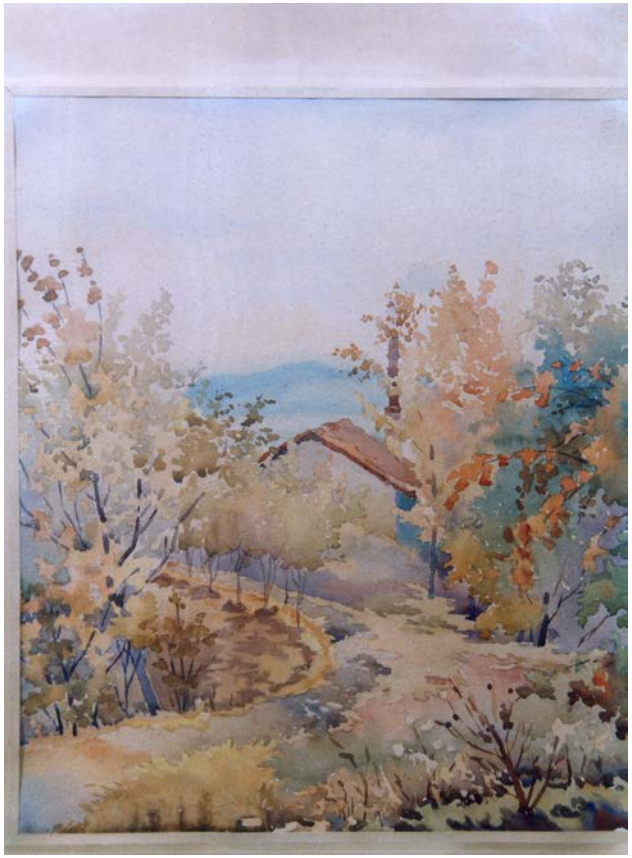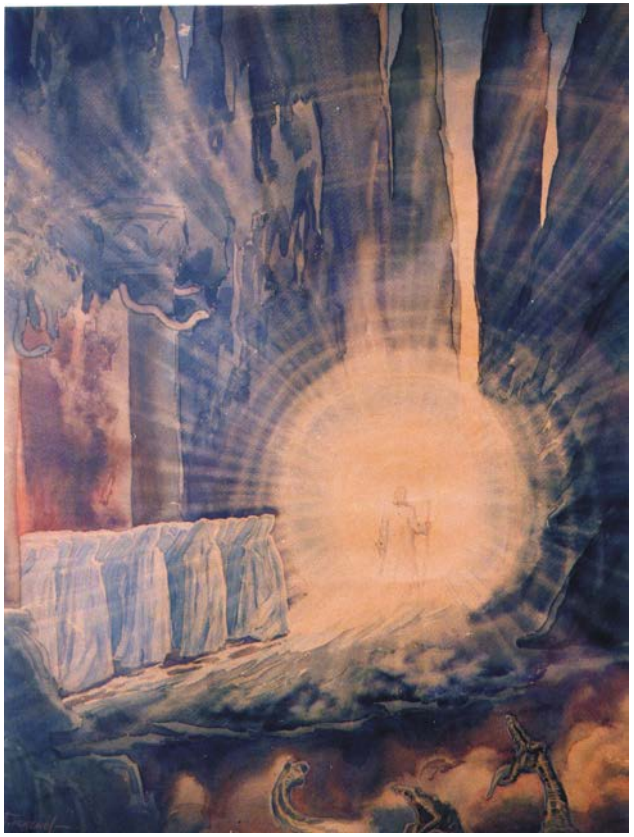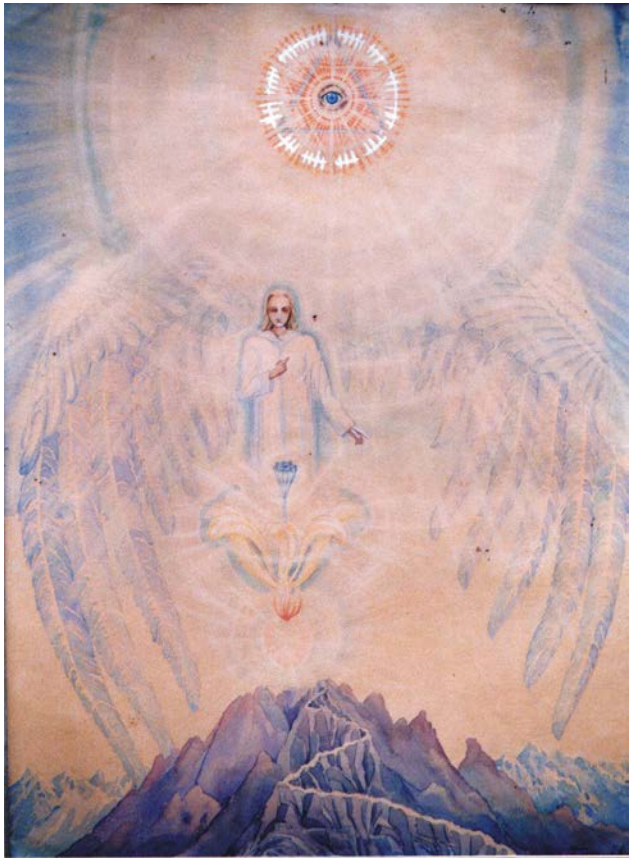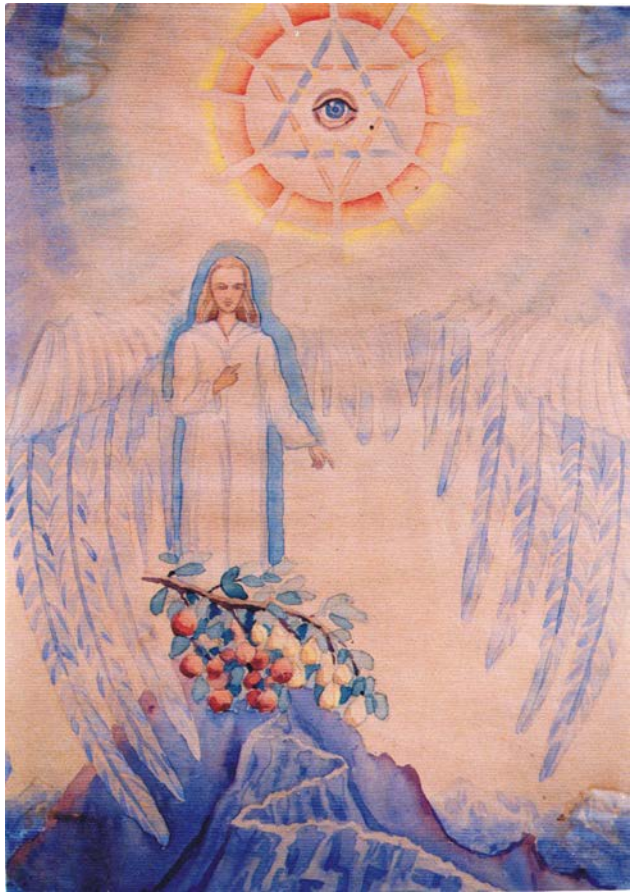
Поредица «Изгревът» - т. 10 248-253с. и
т. 13 538-543с.